

“O SĂ NE SCOATĂ DE AICI DOAR MORȚI.”

Regina, locuitoare în strada Primăverii, la marginea orașului Miercurea Ciuc, în conversație cu Amnesty International în mai 2009.

Aproximativ 75 de romi – inclusiv familii cu copii mici – trăiesc din 2004 în cabine din metal și cocioabe lângă o stație de epurare a apei. Au fost strămutați în această zonă, considerată a fi neprielnică așezării omenеști, dintr-o clădire părăginită din centrul orașului Miercurea Ciuc, România. Li s-a spus că această strămutare este temporară și pentru propria lor siguranță. După mai mult de cinci ani și diverse procese la tribunal, încălcarea, în continuare, a dreptului acestora la o locuință adecvată – pe lângă încălcarea altor drepturi – începe să pară a fi cam permanentă.

DISCRIMINAREA IMPUNE POLITICILE

Există aproape 2,2 milioane de romi în România – ceea ce reprezintă aproximativ 10% din populația totală. Cu toate acestea, atitudinea discriminatorie, atât din partea autorităților publice cât și a societății în general, rămâne răspândită și bine înrădăcinată, ceea ce face ca 75% dintre romi să trăiască în sărăcie, spre deosebire de 24% dintre români în general și 20% dintre maghiari, aceștia din urmă reprezentând cea mai mare minoritate etnică din România. Nivelul acestora de sănătate și de trai este unul din cele mai rele din țară. Iar atunci când aceștia încearcă să atragă atenția asupra discriminării la care sunt supuși, de cele mai multe ori sunt pur și simplu ignorați.

În toată țara, evacuările forțate și amenințările cu evacuarea împotriva romilor perpetuează segregarea rasială. În acele cazuri în care autoritățile oferă alternative de cazare, acestea sunt de multe ori construite în mod precar și nu au nici măcar facilități de bază precum apă, căldură sau electricitate. În ultimii ani, comunități rome au fost evacuate și

mutate lângă gropi de gunoi, stații de epurarea apei sau zone industriale de la marginea orașelor. Când se întâmplă acest lucru, aceștia nu își pierd numai casele ci și bunurile, rețelele sociale, precum și accesul la muncă și la serviciile de stat. Alte comunități, care trăiesc lângă aceste zone, rar își primesc noii vecini cu bucurie și s-au relatat numeroase cazuri de ostilitate și hărțuire flagrante față de cei noi veniți.

Atunci când autoritățile evacuează comunități rome cu forța, fără consultări adecvate, fără preaviz adecvat sau fără alternative de cazare adecvate, acestea încalcă legile și standardele internaționale și regionale la care guvernul României și-a dat acordul în scris, ca de exemplu, Pactul Internațional cu privire la Drepturile Economice, Sociale și Culturale și Convenția Europeană a Drepturilor Omului (Convenția).

Deși unii romi locuiesc în construcții permanente cu arendă legală, multe alte locuințe rome, care există de mult timp, sunt considerate de către guvern ca fiind “temporare” și neoficiale iar locatarii acestora nu au nici o dovadă de arendă, ceea ce înseamnă că sunt cu atât mai vulnerabili și pasibili de a fi evacuați.

Această situație este de asemenea contrară standardelor legale internaționale și regionale care prevăd că toți oamenii trebuie să aibă asigurat un grad minim de securitate a posesiei, garantându-le protecția legală împotriva evacuărilor forțate, a hărțuirii și a altor amenințări.

CAZUL LOCUIITORILOR DIN STRADA PICTOR NAGY IMRE NR. 27

În 2004, mai mult de 100 de romi au fost evacuați cu forța de către autoritățile municipale dintr-o clădire plasată în centrul orașului Miercurea Ciuc, care este municipiul județului Harghita, în centrul României. Majoritatea au fost restabiliți de către autorități la marginea orașului, la capătul străzii Primăverii, în spatele unei stații de epurare a apei. Alții au preferat să se mute lângă o groapă de gunoi, la câțiva kilometri mai încolo, decât să stea lângă o stație de epurare.

Membri ai acestei comunități locuiseră în strada Pictor Nagy Imre nr. 27 din anii '70, când o familie romă a început să închirieze un apartament. În 2004, 12 familii rome locuiau legal în această clădire, care era proprietatea municipalității din Miercurea

© Amnesty International

Ciuc. De-a lungul anilor, alte persoane s-au mutat în clădire sau au construit cocioabe în curte, fără a deține arendă legală. În 2004, mai mult de 100 de romi locuiau fie în clădire, fie în curte, în diferite grade de legalitate. Autoritățile și membrii comunității sunt de acord că clădirea era în paragină și de mulți ani nu se efectuaseră nici un fel de reparații. Sandor, un rom care a locuit acolo timp de 30 de ani, a spus organizației Amnesty International:

“De-a lungul anilor municipalitatea nu a făcut nici un fel de lucrări de întreținere a

casei. Ne-am dus la municipalitate să le cerem să intervină cu reparații structurale dar degeaba. Starea casei a început să se deterioreze și de multe ori ne-am dus la municipalitate să o informăm de starea proastă [a acesteia] dar au spus că nu pot face nimic.”

Autoritățile au început discuțiile cu locatarii despre evacuarea clădirii în 2001, spunând că trebuie să îi mute pentru propria lor siguranță. Însă acestea nu au întreprins un proces complet și informat de consultare cu comunitatea. Autoritățile

75 de membri ai comunității roma din Miercurea Ciuc trăiesc în continuare în opt cabine din metal și 14 cocioabe lângă stația de epurare a apei, după ce, în iunie 2004, au fost evacuați cu forța din centrul orașului.

au achiziționat opt cabine din metal în 2001, pentru a caza locuitorii în altă parte, și le-au plasat lângă stația de epurare a apei, gata pentru noii locatari. În 2003, consiliul municipal a aprobat demolarea clădirii. Conform celor relatate de familii, autoritățile le-au asigurat că aceste cabine

reprezentau o soluție temporară și că li se vor pune la dispoziție locuințe adecvate, la timpul convenit.

Evacuarea persoanelor din strada Pictor Nagy Imre în iunie 2004 nu a fost efectuată în conformitate cu standardele internaționale cu privire la măsurile de siguranță ce trebuie îndeplinite în toate cazurile de evacuare, măsuri ce sunt înscrise în Comentariul General Nr. 7 al Comitetului pentru Drepturile Economice, Sociale și Culturale al ONU. A fost o evacuare 'forțată', ce a încălcat în mod flagrant obligațiile României, legate de drepturile omului recunoscute pe plan internațional și regional, de a preveni, a se abține de la și a interzice evacuările forțate.

CE ESTE O EVACUARE FORȚATĂ

O evacuare forțată înseamnă strămutarea unor persoane fără acordul acestora, din casele și terenurile pe care le ocupă, atunci când acestea are loc fără protecție legală și alte măsuri de siguranță. Nu orice evacuare efectuată prin folosirea forței reprezintă o evacuare forțată – dacă se iau măsurile de siguranță adecvate, o evacuare legală care se efectuează prin folosirea forței nu încalcă interdicția împotriva evacuărilor forțate.

În anii dintre 2001 și 2004, locuitorilor din strada Pictor Nagy Imre nu li s-a oferit nici o șansă de a contesta decizia de evacuare. Nu li s-a oferit nici o șansă de a lua parte la procesul prin care s-au luat hotărâri și de a-și influența propriul viitor. De asemenea, autoritățile nu au încercat deloc să caute posibile alternative la această evacuare. Chiar dacă, după consultare, s-ar fi considerat necesară evacuarea, datorită stării clădirii și nevoii de a proteja locatarii, comunității afectate ar fi trebuit să i se ofere șansa de a evalua alternative realiste de locuri de cazare. Autoritățile ar fi trebuit să le ofere informații despre planurile propuse pentru strămutarea acestora și să îi consulte cu privire la aceste planuri, într-un mod real și semnificativ, respectând metode și protocoale adecvate de consultare, pentru a permite o participare reală.

Amnesty International a vorbit cu mulți dintre romii care au locuit în clădire. Aceștia au spus că nu au vrut să se mute și că le-au spus clar reprezentanților municipalității cu care s-au întâlnit că nu sunt mulțumiți de propunerea de transfer în cabinele mobile din metal, lângă stația de epurare a apei. Majoritatea celor care au acceptat până la urmă să se mute, au făcut-o sub înțelegerea că această situație va fi temporară, până când se construiesc locuințe adecvate.

"Era bună casa din Pictor Nagy Imre. Aveam o cameră, o bucătărie și o cămară mică."

Gyongyi, ianuarie 2009

"Când au venit să ne informeze că trebuie să ne mutăm, ne-au spus că o să fim mutați pe strada Primăverii. [Aceasta] a fost singura opțiune pe care ne-au oferit-o. Ne-au spus că dacă nu vrem să mergem în ... strada Primăverii, atunci o să trebuiască să rămânem pe străzi... pentru că altă casă nu o să ne dea."

Sandor, ianuarie 2009

"Eram doar eu și familia: șapte copii, eu și soțul. Nu îmi plăcea dar era mai bine decât pe străzi."

Erzsébet, ianuarie 2009

Conform autorităților, informația cu privire la propunerea de strămutare a romilor lângă o stație de epurare fusese comunicată acestora verbal, cu puțin timp după cumpărarea containerelor din metal în 2001. Deși legea prevede că un preaviz detaliat, în formă scrisă, care să includă data evacuării, trebuie să fie dat cu suficient avans tuturor celor care vor fi evacuați, autoritățile nu au luat astfel de măsuri.

Conform locuitorilor din strada Pictor Nagy Imre, comunității i s-a dat doar preaviz verbal, 24 de ore înainte de a fi evacuată în iunie 2004. Însă, conform legilor din România, celor evacuați trebuie să li se acorde în plus opt zile pentru a se conforma în mod voluntar înștiințării. La sfârșitul perioadei de opt zile, aceștia pot fi evacuați legal cu forță. Prin urmare, autoritățile din Miercurea Ciuc nu au respectat standardele

legilor internaționale și nici legile țării.

"Au venit și ne-au spus că trebuie să ne mutăm a doua zi. Toată lumea a strâns ce avea și s-a mutat în barăci. Ne-au dat 24 de ore să ne mutăm. Au spus că, dacă nu ieșim, ei oricum o să vină cu mașinile de demolare și o s-o dărâme."

Sandor, ianuarie 2009

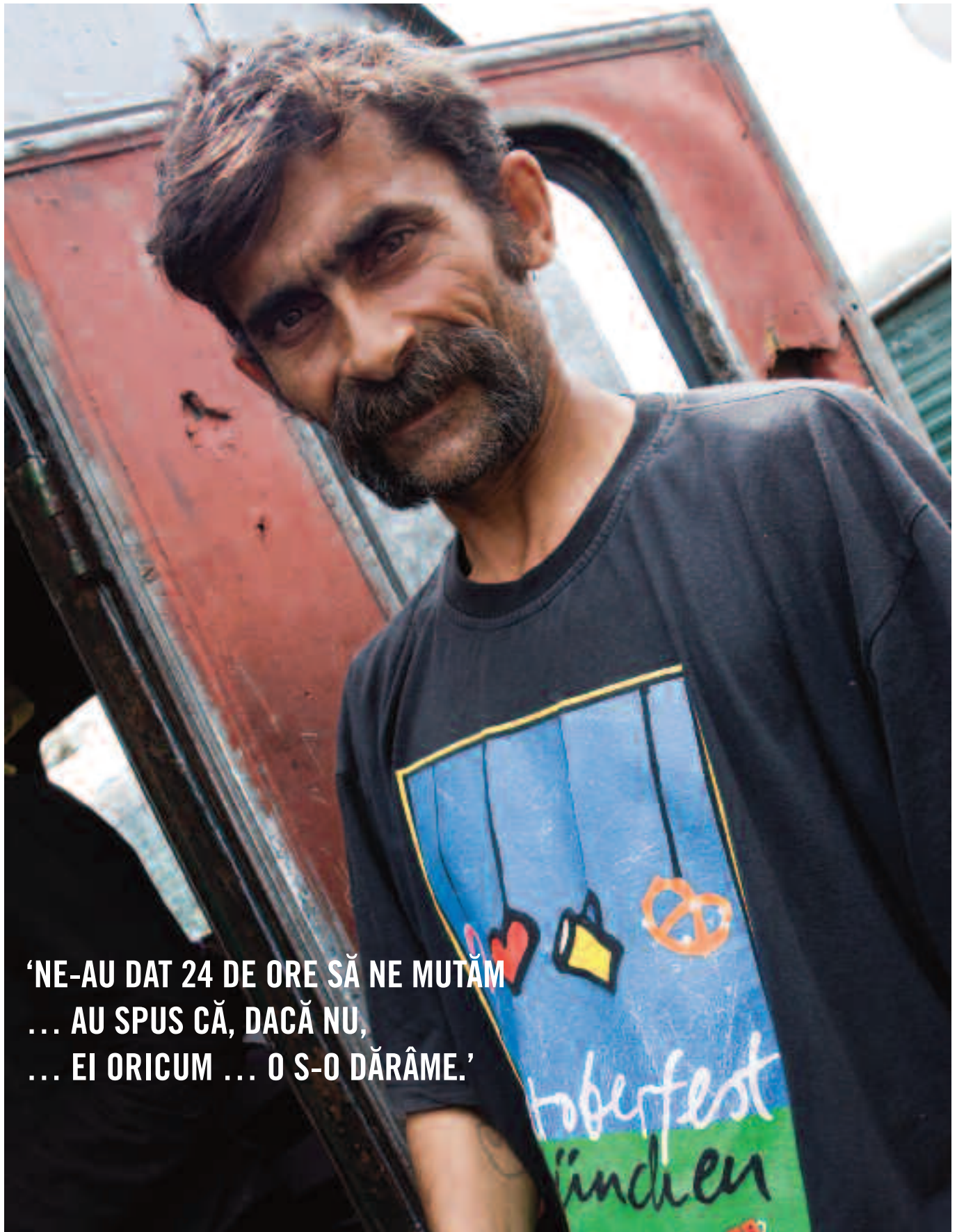
În ziua evacuării, reprezentanți ai autorităților municipale au sosit în strada Pictor Nagy Imre. Conform autorităților, majoritatea romilor din clădire s-au conformat ordinului și s-au mutat în liniște în zona de lângă stația de epurare, cu asistența autorităților. Au raportat că doar câteva familii nu au vrut să părăsească clădirea dar că acestea s-au conformat când au sosit membrii jandarmeriei locale.

Evacuarea forțată a comunității a însemnat nu numai că aceasta a trebuit să se mute într-un loc neprimitor și neadecvat, dar și că a fost evacuată din locul pe care de mulți ani îl considera 'acasă' și că a fost ruptă de rețelele sociale mai largi la care aparținea.

"Era bine. Aveam posibilitatea să cumpărăm pe credit de la un magazin mic și îi plăteam când aveam bani. Proprietarul magazinului îmi dădea pâine pe credit pentru copii."

Erzsébet, ianuarie 2009

Sandor trăiește într-o cabină din metal lângă stația de epurare a apei, cu soția și trei copii.

**‘NE-AU DAT 24 DE ORE SĂ NE MUTĂM
... AU SPUS CĂ, DACĂ NU,
... EI ORICUM ... O S-O DĂRÂME.’**

© Amnesty International

DIN LOCUITORI AI ORAȘULUI ÎN PROSCRIȘI ABANDONAȚI LA STAȚIA DE EPURARE

În ciuda faptului că standardele legale internaționale și regionale prevăd că toți oamenii trebuie să aibă asigurat un grad minim de securitate a posesiei, garantându-le protecția legală împotriva evacuărilor forțate, a hărțuirii și a altor amenințări, celor care nu aveau drept de locuit legal în clădirea din centrul orașului nu li s-a mai oferit nici o siguranță după ce au fost evacuați.

S-au acordat contracte temporare pentru cabinele din metal numai acelor familii care locuiseră în mod legal în clădirea din strada Pictor Nagy Imre. Altor nu li s-a oferit o alternativă de cazare însă unii au preferat să își construiască niște cocioabe din materiale pe care și le-au strâns ei și locuiesc alături de cabinele din metal. Neavând nici un fel de drept de locuit asigurat, aceștia sunt cu atât mai vulnerabili și pasibili de a fi strămutați din nou, fără a fi consultați sau a li se oferi reparație. Autoritățile au spus organizației Amnesty International că locuințele acestora sunt tolerate, în pofida interdicției de a se construi lângă stația de epurare, deoarece cocioabele sunt “neoficiale”.

Chiar și pentru familiile rome cu contracte, strămutarea în strada Primăverii lângă stația de epurare era menită să fie temporară. Cu toate acestea, după mai mult de cinci ani, familiile

Mai sus: Cabinele din metal puse la dispoziție de către municipalitate romilor evacuați sunt suprapopulate și nu protejează de ploaie sau frig.

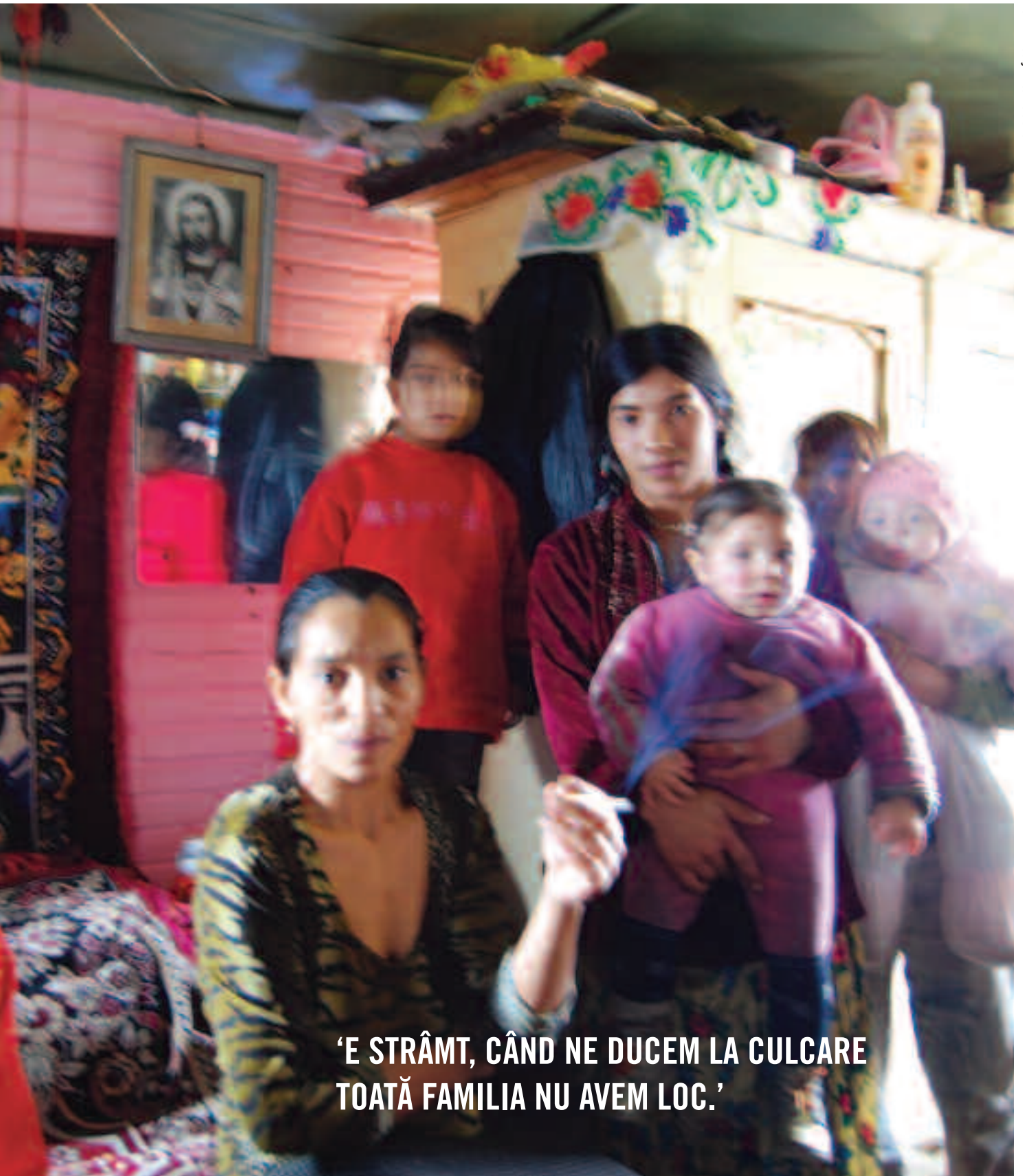
evacuate continuă să trăiască în condiții extrem de precare, ce nu îndeplinesc dreptul omului la o locuință adecvată: securitatea legală a posesiei; disponibilitatea serviciilor, materialelor, facilităților și a infrastructurii; locația și locuibilitatea. Acestea continuă să fie excluse, împinse la marginea orașului pe care îl numesc ‘acasă’.

Condițiile în care trăiesc romii sporesc discriminarea îndreptată împotriva acestora și îi exclud cu atât mai mult din restul societății în care se află. Este îndeajuns de greu pentru familiile rome să biruie discriminarea rasistă care există împotriva lor în țară, însă situația celor care trăiesc lângă stația de epurare este cu atât mai exacerbată de lipsa de facilități. Cabinele din metal sunt suprapopulate și, în multe cazuri, numărul persoanelor care locuiesc într-o cabină este peste capacitatea de șase persoane prevăzută iar facilitățile de salubritate sunt extrem de inadecvate, întreaga comunitate, de exemplu, având la dispoziție numai patru toalete.

“E strâmt, când ne ducem la culcare toată familia nu avem loc. Nu putem să facem baie; nu putem să ne curățăm. E prea mic. Nu vrem ca fetele mari să facă baie în fața taților.”

Erzsébet, ianuarie 2009

**‘E STRÂMT, CÂND NE DUCEM LA CULCARE
TOATĂ FAMILIA NU AVEM LOC.’**

Erzsébet locuiește într-o cabină din metal lângă stația de epurare a apei, cu soțul și nouă copii.

© Zsuzsanna Ardó

“Ne trebuie o casă, unde să ne putem scula și spăla. Nu ne lasă înăuntru nicăieri, pentru că suntem așa murdari; zic că puțim. Vrem să ni se dea voie să intrăm în locuri. Iarna trebuie să ne spălăm cu apă rece.”

Tibor, mai 2009

Membri ai comunității spun că s-au plâns autorităților de multe ori dar că nimeni nu le acordă atenție. Biroul Primarului susține că eforturile de a caza comunitatea în locuințe noi au eșuat deoarece consiliul local nu a aprobat un proiect de cumpărare a unui teren și de construirea unor noi case, datorită plângerilor din partea vecinilor care nu vroiau să trăiască alături de romi.

Mai sus: Spălatul, jucatul și crescutul de animale: toate se bat pe spațiu lângă stația de epurare a apei.

DREPTUL LA UN MEDIU SĂNĂTOS

“Casele se umplu de mirosul ăla. Chiar și noaptea ... copiii își acoperă fața cu pernele. Nu vrem să mâncăm când simțim mirosul. . . . Am mai avut un băiat care a murit la patru luni...De aceea sunt speriată. Nu vreau să-mi pierd și ceilalți copii... Aș vrea să mă mut de aici; n-am nevoie de altceva.”

Ilana, mai 2009

Una dintre îngrijorările cauzate de poziția cabinelor din metal și a cocioabelor temporare o reprezintă amplasarea lor foarte aproape de stația de epurare. Acestea se află în interiorul zonei de protecție de 300 de metri, stabilită prin lege națională pentru a menține așezămintele omenеști la distanță de potențialele pericole toxice. Un semn de avertizare de lângă cabine are inscripționat pe el “Pericol de intoxicare”.

Conform legii țării, dacă nu se efectuează un studiu asupra impactului pe care stația de epurare o are asupra sănătății, așezămintele omenеști trebuie interzise pe o rază de 300 de metri. Studiul poate sugera extinderea zonei de protecție, reducerea acestuia sau să considere că zona nu reprezintă un pericol. Acest lucru nu s-a întâmplat. Ca atare, autoritățile au plasat comunitatea romă în mod flagrant într-o zonă ce poate dăuna sănătății acestora și nu au luat nici o măsură pentru a investiga potențialul pericol. Procedând în acest fel, acestea încalcă legile țării. De fapt, în conversațiile cu Amnesty International, autoritățile susțin că tocmai datorită bunăvoinței lor familiile rome au voie să locuiască într-o zonă unde este ilegal să se locuiască.

Un miros neplăcut de excremente umane – care este de nesuportat mai ales vara – impregnează aerul din jurul cabinelor din

© Zsuzsanna Ardó

metal și a cocioabelor. Mulți romi care trăiesc acolo au vorbit cu Amnesty International despre efectul direct pe care îl are acest miros asupra vieții lor zilnice și că le e teamă că acesta poate fi periculos pentru sănătatea lor și a familiilor lor. Au vorbit despre frica lor teribilă că acest miros ar putea indica prezența unui lucru extrem de periculos pentru copiii lor.

“Aș vrea să pot pleca de aici. Oamenii nu au poftă de mâncare aici, mai ales copiii mici.”
Zita, mai 2009

“Mirosul, uneori îl poți simți și deasupra orașului. D-aia scrie ‘Pericol de intoxicare’ pe semnul de avertizare, dar nu le pasă și zic: sunteți romi, muriți acolo.”
Regina, mai 2009

Cabinele și cocioabele sunt conectate la rețeaua electrică și există un robinet pentru

apă potabilă. Serviciile de ridicarea gunoierului sunt oferite gratis de către municipalitate. Majoritatea copiilor sunt duși gratis cu autobuzul la o școală segregată, numai pentru romi, unde autoritățile servesc de asemenea masa. Cu toate acestea, condițiile sunt în continuare extrem de inadecvate pentru așezămintele omenești, deoarece nici cabinele nici cocioabele nu oferă îndeajuns spațiu sau protecție împotriva umezelii, căldurii, ploii sau vântului. Iarna, temperatura în Miercurea Ciuc poate scădea sub -15°C. Deși municipalitatea le oferă lemne de pus în sobe, membri ai comunității spun că acestea nu sunt în cantități suficiente pentru întreaga iarnă și ca atare recurg la arderea de sticle din plastic și orice gălesc, pentru a-și face căldură. Containerele din metal prezintă o lipsă cronică de aer curat și nu protejează de frig.

Unele dintre acoperișuri sunt nepotrivite pentru ploaie și chiar cele mai rezistente

rămân sub riscul inundației. Persoanele romi cu care a vorbit Amnesty International au relatat că, în timpul anotimpului ploios, nivelul pârâului care curge în spatele cabinelor din metal crește, iar cabinele și cocioabele sunt inundate.

“Este o situație foarte rea. E aici un pârâu și, când plouă, nivelul apei crește și intră chiar în barăci ... ne ajunge apa la genunchi. Anul trecut ... într-o baracă apa a crescut cât fata mea de trei ani.”
Sandor, ianuarie 2009

“A dat râul peste și a intrat în șopron. Am scos apa din casă și a trebuit să săpăm un șanț în jur.”
Csaba, mai 2009

Mai sus: Copiii roma se joacă lângă semnul de avertizare de pe gardul stației, pe care scrie ‘Pericol de intoxicare’ în română și maghiară.

Cabinele și cocioabele sunt conectate la rețeaua electrică. Cu toate acestea, condițiile de trai sunt în continuare extrem de inadecvate deoarece nici cabinele, nici cocioabele nu oferă destul spațiu sau protecție împotriva intemperiilor.

© Zsuzsanna Ardó

ROMII TREBUIE SĂ SE FACĂ AUZIȚI

“Aș vrea să trăim în condiții mai bune, pentru mine, pentru familie și pentru toată comunitatea. Fiecare copil ar trebui să aibă condiții mai bune de trai. Iar oamenii ar trebui să ne înțeleagă, [în schimb] ne tratează ca pe animale și întotdeauna închid ușa când ne văd.”

Gabor, mai 2009

Evacuările forțate sunt ilegale și, ca atare, locuitorii ar fi trebuit să aibă dreptul de a cere reparație. Comitetul pentru Drepturile Economice, Sociale și Culturale al ONU subliniază obligația autorităților de stat de a pune la dispoziție soluții legale și, acolo unde se poate, asistență legală persoanelor care au nevoie de aceasta pentru a cere reparație la tribunal. Conform informațiilor deținute de Amnesty International, nimănui din comunitatea evacuată nu i s-a oferit ajutor de la stat pentru a căuta o soluție legală împotriva deciziei și acțiunilor autorităților municipale.

În 23 august 2005, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării (CNCD), un organ independent stabilit pentru a monitoriza implementarea legislației naționale împotriva discriminării, a conchis că strămutarea comunității rome lângă stația de epurare a fost un act discriminatoriu care a încălcat atât dreptul la viață privată precum și, în mod implicit, dreptul la un mediu sănătos. CNCD a mai conchis că municipalității din Miercurea Ciuc ar trebui să i se aplice o amendă însă, datorită faptului că s-a depășit limita legală, amenda nu a fost aplicată. La sfârșitul anului 2008, lucrând împreună cu ONG-ul local Romani CRISS, comunitatea din strada Pictor Nagy Imre epuizase toate posibilitățile naționale de a obține reparație.

Ca atare, în decembrie 2008, membri ai comunității, asistați de Romani CRISS, au depus plângere la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin care susțin că le-au fost încălcate anumite drepturi ale omului înscrise în Convenție.

După un an, comunitatea romă așteaptă în continuare să se decidă dacă plângerea este admisibilă. Din cele 100 de persoane inițial evacuate din strada Pictor Nagy Imre, nici una dintre acestea nu a fost recazată în mod adecvat. Cei care și-au încercat norocul la groapa de gunoi așteaptă în continuare să li se îndeplinească drepturile. Cele 75 de persoane care au acceptat cabinele din metal “temporare” ale municipalității, lângă stația de epurare, sau care și-au construit propriile cocioabe, așteaptă în continuare. Mulți alți romei din România așteaptă și ei ca drepturile lor legale să fie aplicate. Trebuie să se întâmple ceva acum. Trebuie să se dea un exemplu și să se stabilească un precedent.

“Suntem țigani, d-aia nu ne bagă în seamă.”

Monika, mai 2009

Mai sus: Ilana locuiește în una din cocioabele de lângă stația de epurare a apei, cu soțul și doi copii.

AȚIONAȚI ACUM PENTRU COMUNITATEA ROMĂ DIN MIERCUREA CIUC:

Scrieți primarului și vice-primarului din Miercurea Ciuc (în maghiară, Csíkszereda), cerându-le:

- Să lanseze o consultare reală cu membrii comunității rome din strada Primăverii – precum și cu cei care s-au mutat lângă groapa de gunoi – pentru a găsi o zonă unde pot fi mutați și locuințe care corespund prevederilor legilor și standardelor internaționale și regionale pentru drepturile omului.
- Să ofere locuințe adecvate pentru toți romii care trăiesc în strada Primăverii, indiferent de tipul de arendă pe care îl dețin, într-o zonă sigură și sănătoasă.
- Să conceapă un plan pentru a facilita integrarea romilor în comunitatea mai largă din Miercurea Ciuc.

Ráduly Róbert Kálmán

Primar Miercurea Ciuc / Csíkszereda
Primăria Miercurea Ciuc / Csíkszereda
Piața Cetății / Vár tér 1, 530110,
Miercurea Ciuc / Csíkszereda
Județul Harghita
România

Szöke Domokos

Vice-Primar Miercurea Ciuc / Csíkszereda
Primăria Miercurea Ciuc / Csíkszereda
Piața Cetății / Vár tér 1, 530110,
Miercurea Ciuc / Csíkszereda
Județul Harghita
România

© Zsuzsanna Ardó

Mai sus: Fete roma cu desenele lor pe tema 'unde aş vrea să locuiesc', în urma unui atelier organizat de Amnesty International în Miercurea Ciuc, România, 2009.

RECOMANDĂRI PENTRU AUTORITĂȚILE ROMÂNE

Amnesty International îndeamnă guvernul României, în special Ministerul Locuinței:

- Să se asigure că toți cei care au fost evacuați cu forța au acces la soluții eficiente și dreptul la reparații, inclusiv restituție, reabilitare, despăgubire, satisfacție și garanția că aceste fapte nu se vor repeta;
- Să se asigure că evacuările se efectuează numai în ultimă instanță, după ce s-a epuizat explorarea oricăror altor alternative realiste și numai când protecțiile procedurale prevăzute de legile internaționale pentru drepturile omului sunt implementate;
- Să pună capăt tuturor evacuărilor forțate;
- Să revizuiască legile, politicile și practicile legate de evacuări, pentru a se asigura că acestea sunt efectuate în conformitate cu protecțiile procedurale stabilite de legile internaționale și regionale, că nu sunt efectuate în mod discriminatoriu și că nici un individ sau un grup, fie că este rom sau nu, nu suferă în mod disproporționat din cauza acestora;
- Să reformuleze și să implementeze legislația referitoare la locuințe, prin includerea standardelor internaționale referitoare la drepturile omului în legile naționale, în special Comentariile Generale Nr. 4 și Nr. 7 ale Comitetului pentru Drepturile Economice, Sociale, Culturale al ONU și Recomandarea Generală Nr. 27 cu privire la discriminarea împotriva romilor, adoptată de Comitetul pentru Eliminarea Discriminării Rasiale al ONU, acordând o atenție specială paragrafelor 30 și 31 cu privire la locuințe.

WWW.DEMANDDIGNITY.ORG

DREPTUL LA LOCUINȚĂ
ESTE UN DREPT UMAN
**AMNESTY
INTERNATIONAL**

Amnesty International este o mișcare globală de 2,2 milioane de oameni, în mai mult de 150 de țări și teritorii, care organizează campanii pentru a pune capăt abuzurilor grave ale drepturilor omului.

Viziunea noastră este ca fiecare persoană să se bucure de drepturile înscrise în Declarația Universală a Drepturilor Omului și în alte standarde internaționale pentru drepturile omului.

Nu depindem de nici un guvern, ideologie politică, interes economic sau religie – suntem finanțați în principal de cotizațiile membrilor și donațiile publice.

Ianuarie 2010
Index: EUR 39/001/2010

Amnesty International
International Secretariat
Peter Benenson House
1 Easton Street
London WC1X 0DW
United Kingdom
www.amnesty.org